

Sus, în capătul treptelor marii piramide de la Gizeh, o fată izbucni în râs și-l strigă:

– Robert, grăbește-te! Știam eu că trebuia să mă fi măritat cu un bărbat mai tânăr!

Surâsul ei avea ceva magic.

Se străduia să țină pasul cu ea, dar își simțea picioarele ca de piatră.

– Așteaptă-mă! o imploră. Te rog...

Urcând, privirea i se încetșă. În urechi îi răsuna un bubuit. „Trebuie s-o ajung!“ Dar când privi din nou în sus, femeia dispăruse. În locul ei se afla un bătrân cu dinții putrezi. Omul se holbă la el, întinzându-și buzele într-o strâmbătură cum nu-i mai fusese dat să vadă. Apoi izbucni un strigăt de suferință, ce străbătu deșertul.

Robert Langdon se trezi brusc din coșmarul său. Telefonul de lângă pat suna. Buimac, ridică receptorul.

– Alo?

– Îl caut pe Robert Langdon, rosti o voce de bărbat.

Langdon se ridică în capul oaselor și încercă să-și limpezească mintea.

– Eu sunt... Robert Langdon.

Apoi își miji ochii la cadranul ceasului digital. Era 5.18 dimineața.

– Trebuie să vorbesc imediat cu dumneavoastră.

– Cine e acolo?

– Numele meu este Maximilian Kohler. Sunt specialist în fizica particulelor discrete.

– Specialist în... ce? Langdon se chinuia să se concentreze. Sunteți sigur că l-ați nimerit pe acel Langdon care vă trebuie?

– Sunteți profesor de iconologie religioasă la Harvard University. Ați scris trei cărți despre simbolistică și...

– Dumneavoastră știți cât este ceasul?

– Vă rog să mă scuzați. Trebuie să vedeți însă ceva și nu putem discuta despre acest lucru la telefon.

Un oftat, în semn de înțelegere, zbură de pe buzele lui Langdon. Chestia asta i se mai întâmplase. Când scrii cărți despre simboluri religioase, trebuie să te aștepti la telefoane venite de la diverși habotnici care nu vor decât să le explice ultimul semn pe care l-au primit ei de la Dumnezeu. Luna trecută, o stripteuză din Oklahoma îi promisese cea mai tare partidă de sex din viața lui, cu condiția să vină și să verifice autenticitatea unei cruci care apăruse printr-un miracol pe așternutul de pe patul ei. „Giulgiul de la Tulsa“, îl numise Langdon. Acum încercă să fie politicos, în ciuda orei nepotrivite.

– De unde aveți numărul meu de telefon?

– De pe World Wide Web. Site-ul cărții dumneavoastră.

Langdon se încruntă. Era al naibii de sigur că pe site-ul acela nu apărea numărul lui de telefon de acasă. Evident că individul mințea.

– Trebuie să discut cu dumneavoastră, insistă omul. Am să vă plătesc bine.

Langdon se înfurie.

– Îmi pare rău, dar eu chiar...

– Dacă plecați imediat, puteți fi aici înainte de...

– Nu plec nicăieri! E ora cinci dimineața!

Trânti receptorul și se prăbuși la loc în pat. Închise ochii, încercând să adoarmă din nou. Degeaba. Visul îi stăruia în minte. Fără tragere de inimă, își puse halatul și coborî la parter.

Robert Langdon străbătu în picioarele goale camerele pustii ale casei sale în stil victorian din Massachusetts și își pregăti remediul-ritual împotriva insomniei: o cană mare, aburindă, de Quik Nestlé. Luna de aprilie își filtra razele prin ferestrele largi și dansa pe covorul oriental. Colegii lui glumeau adesea, spunând că locuința lui Langdon semăna mai degrabă cu un muzeu de antropologie decât cu o casă. Pe rafturi se îngrămădeau artefacte religioase din lumea întreagă – o *ekuba* din Ghana, un crucifix din aur din Spania, un idol cicladic din Marea Egee și chiar un *boccus* rar din Borneo, simbolul tinereții veșnice, purtat de războinicii băstinași.

Langdon se așeză pe un cufăr Maharishi din alamă și, delectându-se cu aroma ciocolatei calde, își privi chipul oglindit în feastră. Imaginea era distorsionată și palidă... ca o fantomă. „O fantomă îmbătrânită“, își spuse, amintindu-și cu durere că spiritul său tânăr viețuia într-o carapace muritoare.

Deși nu era o frumusețe în sensul clasic al termenului, la cei patruzeci și cinci de ani ai săi Langdon avea ceea ce colegele lui numeau o putere de atracție „erudită“ – tușe argintii în părul castaniu bogat, ochi albaștri pătrunzători, o voce surprinzător de profundă și zâmbetul deschis, nepăsător, al unui licean sportiv. Fiindcă făcea scufundări încă din școală, Langdon avea și astăzi trupul unui înotător, un trup musculos, înalt de un metru optzeci, a cărui formă avea grijă s-o mențină zilnic făcând câte cincizeci de ture de bazin în piscina universității.

Prietenii îl consideraseră dintotdeauna un fel de enigmă, un om prins la răscrucea dintre secole. Uneori putea fi văzut întins pe iarbă, în blugi, discutând cu studenții despre istoria religiei sau despre grafica pe calculator; alteori apărea, cu sacoul Harris și vesta în culori vii, în paginile revistelor de artă sau la inaugurarea vreunei expoziții la care fusese invitat să conferențieze.

Deși un profesor sever, adept al disciplinei stricte, Langdon era primul care îmbrățișase ceea ce el numea „arta pierdută a atracției adevărate“. Prețuia și exploata timpul liber cu un fanatism molipsitor, cu care își câștigase o primire frățească în rândul

studentilor săi. Porecla sa din campus – „Delfinul” – făcea referire atât la firea-i prietenoasă, cât și la legendara lui abilitate de a se scufunda și a depăși astfel întreaga echipă adversă, într-un meci de polo pe apă.

În vreme ce stătea cu privirile pierdute în întunericul de afară, liniștea din casă fu din nou întreruptă, de această dată, de zbâmbăitul faxului. Prea obosit pentru a se mai enerva, Langdon clătină din cap, resemnat. „Oamenii lui Dumnezeu! își spuse. Sunt peste două mii de ani de când Îl tot așteaptă pe Mesia, și încă sunt al naibii de insistenți!”

Sfârșit de oboseală, își duse cana goală în bucătărie și se îndreptă cu pași lenti spre biroul lambrizat cu stejar. Faxul primit aștepta în tăvița lui. Oftând, ridică hârtia și o privi.

Instantaneu, îl izbi un val de greață.

Imaginea de pe pagină era aceea a unui cadavru uman. Trupul era complet gol, iar capul îi fusese răsucit atât de rău, încât fața era acum orientată complet spre spate. Pe pieptul victimei se zărea o arsură teribilă. Omul fusese însemnat... înfierat cu un singur cuvânt. Un cuvânt pe care Langdon îl cunoștea bine. Foarte bine. Continua să privească literele înflorite, nevenindu-i încă să creadă:

Illuminati

– *Illuminati*, băigui, simțindu-și inima bubuind în piept. Dar nu se poate...

Cu mișcări lente, aproape temându-se de ceea ce avea să descopere, Langdon roti faxul cu o sută optzeci de grade și privi din nou foaia întoarsă acum cu susul în jos.

Într-o fracțiune de secundă, simți că nu mai are aer. Parcă îl lovise un camion. Abia crezându-și ochilor, roti faxul din nou, citind cuvântul normal și apoi iarăși cu susul în jos:

– *Illuminati*... șopti el.

Înmărmurit, se prăbuși într-un fotoliu și rămase o clipă nemîșcat, năuc. După un timp, observă ledul roșu ce clipea pe marginea aparatului. Oricine ar fi fost cel care trimisese faxul era încă pe fir... așteptând să îi vorbească. Langdon continuă să privească mult timp luminița ce licărea.

Apoi, tremurând, ridică receptorul.

2

– V-am câștigat acum atenția? întrebă omul, când Langdon răspunse într-un târziu.

– Da, domnule, al naibii să fiu dacă nu...! Poate vreți să-mi explicați.

– Am încercat să vă spun și mai devreme. Vocea era rigidă, aproape mecanică: Sunt fizican. Conduc un institut de cercetări. A avut loc o crimă. Ați văzut cadavrul.

– Cum m-ați găsit? întrebă Langdon, abia reușind să se concentreze. Mîntea îi fierbea de când văzuse imaginea aceea.

– V-am spus deja. World Wide Web. Site-ul cărții dumneavoastră, *The Art of the Illuminati*.

Langdon încercă să-și adune gândurile. Cartea lui era complet necunoscută în cercurile literare obișnuite, dar on-line stărnise ceva vâlvă. Și totuși, afirmația individului nu era adevărată.

– Pagina aceea nu conține informații de contact, replică el. Sunt sigur de asta.

– Oamenii din laboratorul nostru se pricep foarte bine să extragă informații utile de pe Web.

Langdon era sceptic.

– Se pare că laboratorul dumneavoastră știe *cam multe* despre Web.

– E și cazul, răspunse celălalt. Doar noi *l-am inventat*.

Ceva din vocea omului îi spunea lui Langdon că individul nu glumea.

– Trebuie să vă văd, insistă acesta. E o problemă, nu o putem discuta la telefon. Laboratorul meu se află doar la o oră de zbor de Boston.

În lumina palidă a biroului său, Langdon studie din nou faxul. Imaginea era copleșitoare, constituind, poate, descoperirea epigrafică a secolului – un unic simbol ce îi confirma un deceniu de cercetări.

– E urgent, insistă vocea de la celălalt capăt al firului.

Langdon nu-și putea desprinde privirea de pe însemn, citindu-l și răsčitându-l de zeci de ori: *Illuminati*. Munca lui se bazase dintotdeauna pe echivalentul simbolic al fosilelor – vechi documente și înscrisuri istorice –, dar imaginea din fața ochilor lui era actuală. Se simțea ca un paleontolog ce se pomeneste față-n față cu un dinozaur... viu.

– Mi-am luat libertatea de a trimite un avion după dumneavoastră, spuse vocea. Va ajunge la Boston în douăzeci de minute.

Langdon își simți gura iască. „Un zbor de-o oră...”

– Vă rog să-mi iertați îndrăzneala... Dar chiar am nevoie de dumneavoastră aici.

Privi din nou faxul – un mit străvechi confirmat în alb și negru. Implicațiile erau cutremurătoare. Privirea îi rătăcea absentă dincolo de fereastră. Primele raze ale zorilor se strecurau printre mestecenii din curtea lui, dar priveliștea părea în dimineața asta oarecum schimbată. Cuprins de o

bizară combinație de spaimă și entuziasm, Langdon știa că nu are de ales.

– Ați câștigat, rosti el. Spuneți-mi unde aterizează avionul.

3

La mii de kilometri depărtare, doi oameni se întâlniseră. Încăperea era întunecată. Medievală. Din piatră.

– *Benvenuto*, spuse unul din ei, cel care stătea așezat în umbră, ferit de privirile celuilalt. Ai reușit?

– *Sì*, răspunse silueta întunecată. *Perfettamente*.

Cuvintele răsunară la fel de dur ca zidurile din piatră.

– Și, fără îndoială, nu există nici un dubiu asupra responsabilității?

– Bineînțeles.

– Superb. Ai adus ce ți-am cerut?

Ochii ucigașului străluceau, negri ca țițeiul. Scoase la vedere un dispozitiv electronic greu și-l așeză pe masă.

Omul din umbră păru mulțumit.

– Te-ai descurcat bine.

– E o onoare să servesc confreria, replică ucigașul.

– Etapa a doua va începe curând. Du-te și odihnește-te! În noaptea asta vom schimba lumea.

4

Mașina lui Robert Langdon țâșni din Tunelul Callahan și rula pe latura estică a portului Boston, spre Aeroportul Logan.

Cercetă instrucțiunile primite și văzu că trebuie s-o ia pe Aviation Road și coti la stânga, dincolo de vechea clădire Eastern Airlines. La trei sute de metri mai jos pe drumul de acces, pe fondul întunecat se înălța un hangar. Un „4” uriaș se zărea pe zidurile lui. Langdon opri în parcare și coborî din mașină.

Un individ rotund la față, într-o salopetă albastră de zbor, ieși din spatele hangarului.

– Robert Langdon? Întrebă el.

Vocea îi era prietenoasă și avea un accent pe care Langdon nu-l putea localiza.

– Eu sunt, răspunse, în vreme ce încuia portiera.

– Perfectă sincronizare! Tocmai am aterizat. Urmați-mă, vă rog!

În vreme ce ocoleau clădirea, Langdon își simți trupul tensionat. Nu era obișnuit să primească apeluri telefonice criptice și nici să aibă întâlniri secrete cu necunoscuți. Neștiind la ce să se aștepte, se îmbrăcase ca pentru o oră de curs obișnuită: pantaloni din stofă, de culoare kaki, pulover pe gât și un sacou Harris din tweed. Mergând, se gândi iarăși la faxul din buzunar, încă neputând să creadă că imaginea era reală.

Pilotul păru că-și dă seama de neliniștea lui.

– Sper că zborul nu e o problemă pentru dumneavoastră, nu-i așa?

– Deloc, replică el.

„Cadavrele care au diverse însemne sunt, într-adevăr, o problemă pentru mine. Cu zborul mă mai descurc.”

Omul îl conduse până la capătul hangarului, pe care îl ocoliră intrând pe pistă. Langdon stătu locului și se holbă la aparatul de zbor.

– O să zburăm cu asta?

Individul rânji.

– Vă place?

– Dacă-mi place? izbucni Langdon, după un lung moment. Ce dracu' mai e și asta?

Aeronava era uriașă. Amintea oarecum de navele spațiale, cu excepția vârfului, care îi fusese retezat, capătul devenind perfect plat. Parcată așa, pe pistă, părea o enormă pană. Inițial, Langdon crezu că visează. Vehiculul părea la fel de apt de zbor ca un camion. Aripile erau, practic, inexistente – două cioturi micuțe la capătul fuzelajului. O pereche de eleroane dorsale ieșeau în relief la pupa. Restul avionului era fuzelaj – aproape șaptezeci de metri de la o extremitate la cealaltă – fără ferestre, fără nimic, doar tablă goală.

– Două sute cincizeci de mii de kilograme capacitatea rezervorului! exclamă pilotul, ca un tată care se mândrește cu fiul său nou-născut. Funcționează cu hidrogen lichid. Fuzelajul are o matrice de titan cu fibră de carbură de siliciu. Are un raport impuls/greutate de 20:1; majoritatea turboreactoarelor ating 7:1. Probabil că directorul e într-o grabă nebună să vă vadă; nu trimite prea des băiețușul ăsta mare.

– Chestia asta chiar zboară? Întrebă Langdon.

Pilotul zâmbi și, conducându-l spre aparat, răspunse:

– O, da! Arată cam ciudat, știu, dar mai bine v-ați obișnui cu el. În cinci ani de-acum încolo, n-o să mai vedeți decât copilași dintr-ăștia: TCMV – Transportoare Civile de Mare Viteză. Laboratorul nostru este printre primele care au unul în dotare.

„Trebuie să fie un laborator dat naibii”, își spuse Langdon.

– Țsta e un prototip de Boeing X-33, continuă pilotul, dar mai există zeci de alte tipuri: National Aero Space Plane al americanilor, rușii au Scramjet-ul, britanicii au HOTOL... Viitorul e deja aici, numai că-i mai trebuie ceva timp pentru a ajunge în sectorul public. Vă puteți lua la revedere de la turboreactoarele obișnuite.

Langdon privi aeronava îngrijorat.

– Cred că eu aș prefera un turboreactor obișnuit.

Pilotul îi făcu semn spre scară.

– Pe aici, domnule Langdon. Aveți grijă unde puneți piciorul!

Câteva minute mai târziu, Langdon stătea în cabina goală. Pilotul îl instalase pe bancheta din față, îi încheiase centura de siguranță și dispăruse undeva, spre botul aeronavei.

Cabina semăna surprinzător de mult cu aceea a unui avion de linie de mari dimensiuni; singura excepție era lipsa ferestrelor, care îi dădea lui Langdon o stare neplăcută. Toată viața suferise de o claustrofobie moderată, urmarea unui incident din copilărie peste care nu trecuse niciodată.

Aversiunea sa pentru spațiile închise nu constituia câtuși de puțin un handicap, dar era mereu un motiv de frustrare, fiindcă se manifesta în moduri insidioase. Evita sporturile în incinte, precum *squash* sau *racquetball* și plătește cu largă inimă bani grei pentru casa lui în stil victorian, spațioasă, cu încăperi înalte, deși ar fi putut beneficia de locuințele de serviciu ale universității. Adesea își spunea că pasiunea lui pentru lumea artei se născuse în copilărie din dragostea pe care o resimțea pentru spațiile largi ale sălilor de muzeu.

Motoarele începură să huruie undeva sub el, trimițând vibrații adânci în fuzelaj. Langdon își înghiți nodul din gât și așteptă. Simțea că aeronava începuse să ruleze. Deasupra sa răsuna în surdină o melodie country. Pe peretele alăturat, un telefon sună de două ori. Langdon ridică receptorul.

– Alo?

– Călătorii confortabil, domnule Langdon?

– Deloc.

– Relaxați-vă! Ajungem într-o oră.

– Ajungem unde anume? întrebă el, dându-și seama că habar n-avea încotro se îndreptau.

– La Geneva. Laboratorul e în Geneva.

– Geneva! repetă Langdon, simțindu-se deja puțin mai bine. În statul New York, spre nord... Am niște rude pe lângă lacul Seneca. Nu știam că în Geneva există vreun laborator de fizică.

Pilotul începu să râdă.

– Nu Geneva din statul New York, domnule Langdon! Geneva din Elveția.

Cuvântul pătrunse în mintea lui mai greu.

– Elveția? Langdon simți cum inima i-o ia razna: Parcă ați spus că laboratorul e la numai o oră distanță!

– Așa și e, domnule Langdon. Avionul ăsta prinde 15 Mach!

5

Pe o stradă aglomerată din Europa, ucigașul se strecură prin mulțime. Era un bărbat puternic. Întunecat și viguros. Uimitor de agil. Mușchii îi erau încă încordați de emoția întâlnirii.

„A mers bine“, își spuse. Deși cel care-l angajase nu-și arătase niciodată fața, ucigașul se simțea onorat că se aflase în prezența lui. Să fi trecut într-adevăr numai cincisprezece zile de când omul îl contactase pentru prima dată? Ucigașul își amintea perfect fiecare cuvânt rostit atunci...

– Numele meu este Janus, spusese cel care îl sunase. Într-un fel, suntem înrudiți. Avem același dușman. Am auzit că talentele dumitale sunt de închiriat.

– Depinde pe cine reprezinti, replicase el.

Omul îi spusese.

– Asta ar trebui să fie vreo glumă?

– Văd că ai auzit despre noi, răspunsese celălalt.

– Desigur. Confreria e legendară.

– Și totuși, te îndoiești că sunt cine spun că sunt.

– Toată lumea știe că frații au dispărut.

– Un șiretlic iscusit. Cel mai periculos dușman este acela de care nimeni nu se teme.

Ucigașul era sceptic.

– Confreria mai rezistă?